

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saxo og Snorro

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 993. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1823_382-txt-shoot-idm116.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Endelig er det da lykkedes mig, i Fordanskningen af Nordens Old-Krøniker, at fuldføre et Værk, jeg neppe skulde havet at lægge Haand paa, hvis jeg kunde forudseet, hvad det vilde koste mig, og hvor foranderlige Meningerne om det vilde være! Langt er det imidlertid fra, jeg noget Øieblik kan angre Anvendelsen af mine bedste Aar, paa et Arbeide, der, efter min fulde og faste Overbeviisning, var en Giæld til Fædrene-Landet, jeg, som ret egenlig skylder Fædrenes Kvad og Bedrift hvad Liv og Lyst jeg fandt i Aanden, fremfor Andre burde stræbe at betale; paa et Arbeide, hvorom jeg, trods al dets Ufuldkommenhed, har det levende Haab, at det, naar jeg er samlet til mine Fædre, endnu enstund skal virke til Oplivelse af velsignede Minder, og til Understyttelse af vort livsalige Modersmaal, i dets bestandige Forsvars-Kamp mod fiendtlige Indbrud. Med denne Overbeviisning og med dette Haab overantvorder jeg rolig et Værk, jeg aldrig ansaae for en Æres-Sag, men for en Kiærligheds-Giærning, til Fæderne-Landet; min eneste Frygt: at den bidende Kulde og de skiæve Domme skulde røve mig Mod og Munterhed til at fuldende, er nu, Gud skee Lov! beskiæmmet, min Harm, som i den havde om ikke sin eneste, saa dog sin eneste gyldige Grund, er med det Samme omtrent forsvundet, og jeg føler da intet Kald til at trættes med dem, der 994mene, min ivrige Bestræbelse for at føre en mere folkelig, jævn og livlig Stil end ellers, er aldeles mislykkedes. Unyttig maatte vel en saadan Trætte ogsaa kaldes, da de egenlig retvise Dommere i denne Sag ere stumme Personer: maae søges deels i Borge-Stuen, deels i Gang-Vognen, og deels i Fremtiden; thi at de Skribenter, som have kaaret den Stil, de elskede, stode sig over en vidt afvigende, er ligesaa naturligt, som at jeg igien støder mig over deres, uden at det derfor paa nogen af Siderne afgjør det Mindste; de, som ingen Mening har om Stilen, men kun Følelse af hvad der huger dem bedst, og de, som fra Barndommen af have været vant til Krønike-Stilen, som til hver anden, kun de kan dømme upartisk: Hine efter Skjøn, og Disse efter Granskning. Jeg skulde derfor slet ikke have rørt ved denne Stræng, dersom jeg ikke, fra flere Sider, havde hørt, at Spørgsmaalet om Stilens Godhed manglestedes er givet en ligesaa unaturlig som ubillig Vigtighed, som om Værkets Bekvemhed til Folke-Læsning beroede derpaa; men under slige Omstændigheder føler jeg, det er min Pligt, at vise, Man, i det Mindste deri, tager mærkelig fejl. Vist nok maa nemlig Stilen, hvor Talen er om Folke-Læsning, tages vel i Betragtning, men dog kun saavidt som det høiere Hensyn paa Indholdet tillader; thi det var dog vel en høist uforsvarlig Kræsenhed, for Stilens Skyld, at vrage en nyttig Bog, saalænge Man ei kan 995sætte en anden isteden, der bedre udtrykker det samme Indhold. Kun da var det Ret, for Stilens Skyld, ubetinget at bryde Staven over Værket, naar Indholdet derved var blevet aldeles død og uforstaaelig for Menig-Mand, men at det skulde være Tilfældet med Krønikerne, vil dog neppe Nogen paastaae, især, da det allerede lader sig paa det Bestemteste gjendrive af Erfaring. Meget mere tør jeg paastaae, at Ingen, som ved Skrifter paa Modersmaalet har erhvervet sig en Stemme, skal kunne nægte, at Krønikerne er i det Mindste ligesaa forstaaelige og livlige for Menig-Mand, som nogen af de Bøger, Man ellers byder dem, og skulde man da, desuagtet, før man kan sætte bedre isteden, have Ret til at vrage dem, maatte det aabenbar være paa Grund, ei af Stilen, men af Indholdet.